

jo en Selvfølge, at forsaavidt han maatte ønske at vælge en tjenstgjørende Militær vilde han ikke kunne gjøre det uden efter Samraad med vedkommende Minister. For saa vidt vilde jo ønsket om, at Krigsministeren eller Marineministeren skulde faae en Indflydelse paa Sagen, være fyldestgjort; dersom han derimod vil vælge en forhennevende Militær, behøver han selvfølgelig ikke at holde Samraad med Krigs- eller Marineministeren derom.

Det forekommer mig, at Vndringsforslaget under Nr. 7 ikke gaar i samme Retning som det, man har tilsigtet ved Vndringsforslaget Nr. 6. Ved Vndringsforslaget Nr. 6 har man jo tilsigtet at tilføre sig Medlemmer af Bestyrelsen med en mere levende Interesse for Invaliderne, end man turde forudsætte hos dem, som kun Finansministeren skulde vælge; men det forekommer mig, at man er berettiget til at forudsætte en mere levende Interesse hos dem, der paatage sig en besværlig Gjerning uden Vederlag end hos dem, hvem der gives et Vederlag derfor. Det er ganske rigtigt, at det vilde være lettere for Finansministeren at formaa Militære til at overtage dette Evers, naar han kan give dem en Løn derfor; men det forekommer mig, at det ogsaa let kunde stille sig saaledes, at det blev Lønmen og ikke Interessesen for Gjerningen, som bragte de Vedkommende til at attraa Pladsen og Gjerningen. Hidtil har man ikke, saavidt jeg veed, følt noget Savn af, at man ikke havde noget Honorar at byde disse Folk, og jeg tror ikke heller, at det for Fremtiden vil være vanskeligt, netop paa Grund af den store og almindelige Sympathi for Invaliderne, at finde Militære, som ville paatage sig denne Gjerning uden Vederlag. Skulde man imidlertid anse det for nødvendigt at give et Honorar for denne Gjerning, forekommer det mig, at det dog vilde være det Rigtige at fastsætte Honoraret her i denne Lov. Dersom Honoraret skal ydes for at give Ministeren en lettere Afgang til at skaffe sig dygtige Kræfter, er det dog temmelig klart, at man ikke vil naae dette, at Ministeren ikke vil kunne drage Nytte deraf, naar han ikke veed, om han kan byde Honorar, og hvilket han kan byde, naar Honoraret først skal fastsættes ved Finansloven, og, som jeg altsaa maa antage, for hvert Aar for sig; thi dersom det er Meningen at fastsætte Honoraret for bestandig, kunde man altsaa ligesaa godt fastsætte det ved denne Lov. Skal der altsaa være nogen særlig Betydning i at bestemme det ved Finansloven, maa det være den, at det skal være foranderligt; men saa ser jeg ikke rettere, end at den Lettelse for Ministeren, at han kan købe Folk til denne Gjerning, falder bort, thi naar han ikke veed, hvad han kan byde, er det i dette Tilfælde sum i alle andre overmaade vanskeligt at gjøre Handelen. — Jeg kommer nu endelig til det Vndringsforslag, der er stillet af et enkelt Medlem, den ærede Folkethings-

mand for Præstø Amts 2den Valgkreds (Ole Christensen). Det ærede Medlem angav, dersom jeg ikke hørte feil, under Sagens første Behandling, at en Vndring af Loven i denne Retning vilde have Tilslutning hos mig. Jeg maa antage, at det ærede Medlem udtalte dette, ihukommende en Samtale med mig for et Aarstid siden eller saa omtrent om et enkelt bestemt Invalide-Tilfælde eller rettere Ifke-Invalide-Tilfælde, forsaavidt der ikke var nogen Berettigelse, og det ærede Medlems Erindring er ikke urigtig om, at jeg for dette enkelte Tilfældes Vedkommende udtalte min Sympathi, min Beklagelse over, at den Vedkommende ikke efter de gjældende Regler kunde opnaa nogen Understøttelse; men det ærede Medlem vil vist ogsaa erindre, at, da han derefter bragte under Omtale, hvorvidt det vilde være hensigtsmæssigt at fremkomme med et Vndringsforslag til Loven, fravaade jeg det ærede Medlem at fremkomme med et saadant. Jeg tror, at man maa være meget forsigtig med at vedtage enkelte Bestemmelser under Indtryk af eller Paa-virkning af et enkelt ganske exceptionelt Tilfælde, og dersom jeg ellers erindre det paagjældende Tilfælde ret, var det et saadant. Regelen, som den nu findes i § 12, gaar jo ud paa, at Understøttelse til Enker efter Invalider ikke kan gives, naar Egteskabet er indgaaet, efter at Invaliditetstilfældet er indtraadt, det vil sige, efter at den Legemsbeskadigelse har fundet Sted, som strax eller senere bewirker, at Vedkommende faae en Understøttelse. Denne Regel er jo den, der findes i den nugældende Lov, og § 12 i det foreliggende Lovforslag er jo paa eet Punkt gaaet videre end de nu gjældende Bestemmelser, idet der tilfødes Enker efter Invalider i første Klasse Afgang til Understøttelse, selv om Egteskabet er indgaaet efter Invaliditetens Indtrædelse. Den anden af det ærede Medlem foreslaaede Undtagelse fra den almindelige Regel, at et efter Invaliditetstilfældets Indtrædelse indgaaet Egteskab ikke giver Afgang til Understøttelse for Enker, vilde jo gaa ud paa, at ikke Tidspunktet

Rettelser.

- Sp. 170, §. 15—16 f. n.: „det Svar, der intet Svar er,“ læs: „det Svar, at der Intet er indrettet“.
 — 177, §. 19 og 21 f. n.: „Penge“ læs: „Penne“.
 — 193, §. 15—16 f. o.: „Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (H. N. Hansen)“ læs: „Kjøbenhavns 6te Valgkreds“.
 — 280, §. 30 f. o.: „Uligbed“ læs: „Uenighed“.
 — — §. 33 f. o.: „Uligbed“ læs: „Uenighed“.
 — — §. 35 f. o.: efter „tillagt“ indskrives: „fast“.
 — — §. 39 f. o.: udgaar: „ved en Beslutning af Udvalget“.